

Подиръ нѣколко минути, брата и сестра-
та хванати за ржка, вече вѣрвѣли прѣзъ
полето къмъ гората, гдѣто било така хуба-
во и имало много прѣсни и свѣжи цвѣтя.

София.

Прѣвелъ : Л. Бобевски.

Птичка.

Хвъркна пролѣтъ чародѣйна,
Зрѣло лѣто прѣлети,
Стжпи есенъта додѣйна,
Свѣхнатъ младость, красоти.

Малко птиче сладкопойно
Ширне слаби си крилца
Надъ гнѣздото си спокойно,
Литне въ сини небеса.

И напусне края роденъ,
Дѣто прѣвъ пжтъ вѣвъ гжрди
Усѣтило духъ свободенъ,
Скърби, радости, мечти.

Па отплува безпокойно
Първи пжтъ въ югъ непознатъ,
За да търси мѣсто знайно,
Другъ животъ и свѣтъ благодатъ...

София.

В. Узуновъ.

